



Arrest

nr. 142 033 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2012 (bijlage 14^{ter}). Op 13 augustus 2012 werd de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Nigeriaanse nationaliteit en verklaart geboren te zijn te Urhonigbe op (...) 1979.

Op 25 maart 2010 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote die in april 2008 werd gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur volgend op een humanitaire regularisatieaanvraag. Dit visum werd hem toegestaan.

Op 24 november 2010 meldde verzoeker zich aan bij de gemeente en hij kreeg een bijlage 15 geldig tot 7 januari 2011.

Op 22 augustus 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 22 februari 2012.

Op 14 februari 2012 bracht verzoeker bewijsstukken binnen met het oog op de verlenging van zijn A-kaart.

Bij schrijven van 11 april 2012 heeft de gemachtigde de stad Gent verzocht een aantal vragen te stellen aan verzoeker in het kader van het socio-economisch onderzoek.

Op 2 juli 2012 besliste de gemachtigde tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat de partner van betrokkene sedert januari 2012 onafgebroken leefloon geniet.

Uit een socio-economisch onderzoek blijkt tevens het volgende :

-betrokkene is gemotiveerd, heeft een diploma.

-verblijft in België sedert november 2010

-betrokkene zou geen familie meer hebben in het buitenland

-betrokkene ging naar "leerpunt" om Nederlands te leren

-woont samen met vrouw en kind waarmee hij een hechte band heeft

-betrokkene zou 3 maanden geleden interimwerk als arbeider verricht hebben, doch brengt hiervan geen enkele bewijs over, terwijl dit duidelijk gevraagd werd.

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is in november 2010, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, in hoofde van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan 1,5 jaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Nigeria, en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in zijn land van herkomst.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het derde en vierde onderdeel van zijn eerste en enige middel aan dat het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari

2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 11, § 2, eerste en vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

De beslissing tot intrekking van verblijf is gegrond op artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden

2° [...]

3° [...]

4° [...]”

Het tweede lid van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.”

Het vijfde lid van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Het is niet betwist dat de beslissing tot intrekking van het verblijf werd getroffen binnen de termijn bedoeld in het tweede lid van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in het vierde onderdeel aan dat bij elke beslissing die een einde stelt aan het verblijf rekening moet gehouden worden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België, alsmede het bestaan van familiebanden, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Hij wijst erop dat dit wordt neergelegd in artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn).

Verzoeker erkent in zijn derde onderdeel dat het socio-economisch onderzoek werd gevoerd, doch meent dat het op een onzorgvuldige en onredelijke wijze is gebeurd.

Hij stipt aan dat de bestreden beslissing opmerkt dat uit het socio-economisch onderzoek is gebleken dat verzoeker geen familie meer heeft in het buitenland en samenwoont met zijn echtgenote en dochtertje met wie hij een hechte band heeft. Hij meent dan ook dat het vreemd voorkomt dat op basis van dit onderzoek de gemachtigde tot de conclusie komt dat de duur van het verblijf van verzoeker niet opweegt tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht en dat niet kan worden aangenomen dat de banden met zijn herkomstland, waar hij ruim dertig jaar woonde, niet meer belangrijk zijn na een verblijf van meer dan 1,5 jaar in België. Hij meent dat uit de positieve elementen genoegzaam bleek waarom

het verblijf van verzoeker juist wel diende verlengd te worden en hij stelt dat bijgevolg de beslissing onredelijk is en niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd.

In de nota citeert verweerder de bewuste passage uit de bestreden beslissing en stelt *“er werd terdege rekening gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, geheel conform artikel 11, §2, 5^e lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening is gehouden met zijn concrete situatie; de motieven van de bestreden beslissing tonen onmiskenbaar aan dat zulks het geval is.”*

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 11 april 2012 de burgemeester van de stad Gent in het kader van het socio-economisch onderzoek, zoals vervat in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, heeft verzocht aan verzoeker de volgende vragen voor te leggen:

- 1) De bestaansmiddelen: werkt betrokkene of heeft hij gewerkt; en zo ja, gedurende welke periode (bewijs)?
- 2) Is er een reële mogelijkheid tot tewerkstelling?
- 3) Andere gunstige of ongunstige opmerkingen vanwege uw diensten (bv. Openbare orde).
- 4) Hoelang verblijft betrokkene in België?
- 5) Heeft betrokkene familie in het buitenland?
- 6) Is betrokkene geïntegreerd in de Belgische maatschappij? Hoe? Zijn er hiervan bewijzen?
- 7) Heeft betrokkene nog sociale of culturele banden met het land van herkomst?
- 8) Heeft betrokkene andere gezinsleden die bij hem inwonen? Indien ja, hoe hecht is de band met deze perso(o)n(en)?

In antwoord op deze vragen stelde verzoeker blijkens het administratief dossier:

- 1) 3 maanden geleden interimwerk als arbeider (inpakker), leefloon
- 2) Betrokkene is gemotiveerd, heeft diploma
- 3) /
- 4) Sinds november 2010
- 5) Neen
- 6) Hij ging naar leerpunt Kompas voor Ned. en inburgeringscursus
- 7) Met echtgenote en kind. Zijn echtgenote is F.B, zijn dochtertje is O.A, ze hebben een hechte band.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker gehuwd is met een dame die in april 2008 werd gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur volgend op een humanitaire regularisatieaanvraag. Er blijkt eveneens dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Dit wordt overigens niet door verweerder betwist nu de gemachtigde in de bestreden beslissing inderdaad zelf stelt *“uit een socio-economisch onderzoek blijkt tevens het volgende: [...] woont samen met vrouw en kind waarmee hij een hechte band heeft”*. Desalniettemin concludeert de gemachtigde op stereotype wijze *“tevens kan niet worden aangenomen dat de familiale, culturele en sociale banden met zijn land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan 1,5 jaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Nigeria, en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in zijn land van herkomst.”*

Het komt de Raad inderdaad onredelijk en onzorgvuldig over enkel de nadruk te leggen op de duur van het verblijf respectievelijk in België en in het herkomstland en abstractie te maken van de aard en hechtheid van de familiebanden, nu de gemachtigde niet betwist dat verzoeker in België een echtgenote met onbeperkt verblijfsrecht en een gemeenschappelijk kind heeft waarmee hij een hechte band heeft en hij in zijn herkomstland niet meer heeft dan wat algemene sociale en culturele banden. Het komt de Raad dus samen met verzoeker vreemd over, sterker het is de Raad een raadsel hoe de gemachtigde tot de conclusie komt dat zijn integratie en opgebouwde banden in België, dus *de facto* met diens echtgenote en minderjarige dochter, geenszins vergeleken kunnen worden met zijn “relaties” in zijn herkomstland en dat deze vergelijking volgens de gemachtigde dus doorweegt in het voordeel van de banden in het herkomstland.

Verweerder kan gevolgd worden dat rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoeker, doch niet dat dit op een redelijke wijze is gebeurd of tot een redelijke conclusie heeft geleid.

Uit de motieven van de beslissing tot intrekking van verblijf blijkt niet dat verweerder tot een redelijke verhouding is gekomen tussen de motieven en het dispositief van de beslissing in het licht van het gezinsleven in België dat verzoeker met zijn vrouw en hun gemeenschappelijk minderjarig kind opbouwde en waarvan verweerder op de hoogte was op het ogenblik dat werd overgegaan tot de intrekking van het verblijf.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot intrekking van verblijf.

Nu de beslissing tot intrekking van verblijf wordt vernietigd, valt verzoeker terug op diens voormalige verblijfsrecht. Het hebben van een verblijfsrecht is niet verenigbaar met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat dit bevel om het grondgebied te verlaten eveneens voor de goede rechtsorde uit het rechtsverkeer moet worden gehaald door middel van een vernietiging.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 2 juli 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES